

Čís. 5726.

Do rozhodnutí konkursního komisaře o nákladech podle §u 107 (2) konk. ř. jde rekurs podle §u 176 (2) na vrchní zemský soud.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Nd I 23/26.)

Nejvyšší soud usnesl se v úpadkové věci firmy O. v Dalvích o návrhu krajského soudu v Chebu, aby rozhodnut byl jeho záporný spor o příslušnost s vrchním zemským soudem v Praze k rozhodnutí o rekursech úpadkových věřitelů firmy F. v Sadové a Dra B-a, advokáta v Karlových Varech do usnesení úpadkového komisaře u okresního soudu v Karlových Varech — v ten rozum, že stanovil příslušnost vrchního zemského soudu v Praze.

Důvody:

Na návrh správce úpadkové podstaty uložil úpadkový komisař podle §u 107 (2) konk. ř. několika úpadkovým věřitelům náklady zvláštního zkušebního roku podle poměru výše jejich dodatečně přihlášených pohledávek. Do usnesení úpadkového komisaře podávají dva úpadkoví věřitelé rekursy; první z nich si stěžuje co do důvodu, druhý co do důvodu i výše útrat; první z nich řídí rekurs na krajský soud v Chebu, druhý na též soud po případě na vrchní zemský soud v Praze. Oba tyto soudy však odmítají vyřídit rekursy, prohlašujíce se za nepřislušny. Otázka příslušnosti v takovém případě jest ovšem sporná. Podle jednoho názoru — jež zastává krajský soud — nemá tu místa předpis §u 125 (2) konk. ř., nýbrž všeobecný předpis §u 176 (2) konk. ř. (Hora »Der Konkurskommissär« str. 54«). Podle druhého názoru — jež zastává vrchní zemský soud — jest tu použití předpisu §u 125 konk. ř. (»Bartsch-Pollak str. 503 a 626«). Přisvědčiti jest názoru krajského soudu v Chebu. Předpisu §u 125 (2) konk. ř. bylo by možno použiti nikoli přímo, nýbrž jen obdobjem (tak také Bartsch-Pollak str. 626), a to jen potud, pokud by šlo o náklady správce úpadkové podstaty. Dlužno však uvážiti, že k útratám podle §u 107 konk. ř. nenáleží jen náklady správce úpadkové podstaty, nýbrž také útraty spojené s obsluhou věřitelů, po případě s vyhláškou zvláštního zkušebního roku, jak tomu bylo i v projednávaném případě, kteréžto útraty již nelze podřaditi předpisu §u 125 (2) konk. ř. Dále dlužno uvážiti, že náklady správce podstaty jsou útratami řízení úpadkového a pohledávkou podstaty (§ 46 čís. 1 konk. ř.) a že předpis §u 125 (2) konk. ř. přesně stanoví, komu jest doručiti rozhodnutí úpadkového komisaře o nárocích správce a kdo má proti tomuto rozhodnutí právo stížnosti. Jsou to jen správce, úpadce a členové věřitelského výboru. Naproti tomu ukládá se povinnost k náhradě útrat po rozumu §u 107 (2) konk. ř. jednotlivým úpadkovým věřitelům a jim pak, jako účastníkům, náleží právo stížnosti do rozhodnutí, ať již stěžují si co do povinnosti k náhradě, nebo do výše útrat. Jsou tedy patrné rozdíly mezi náklady podle

Šu 107 (2) a Šu 125 (2) konk. ř. Předpis Šu 125 (2) konk. ř. (právě tak, jako předpis Šu 127 (2) konk. ř.), jest rázu v ý j i m e č n é h o a nelze ho proto obdobně na jiné případy rozšiřovati. Dlužno tudíž co do pořadu stolic postupovati podle všeobecného předpisu Šu 176 (2) konk. ř., ježto pro případy Šu 107 (2) konk. ř. není stanovena výjimka (tak také Hora l. c. a Voska »Řád konkursní« z roku 1926 k Šu 107 (2) konk. ř.).

Čís. 5727.

V tom, že otec v dědické žalobě na své nezletilé dítě neuvedl opatrovníka dítěte jménem, jest spatřovati jeho návrh na zřízení opatrovníka dle Šu 8 c. ř. s.

Kolisní opatrovník ustanovený pro pozůstalostní řízení není ustanoven i pro spor dědický.

Procesní úkony opatrovníka dle Šu 8 c. ř. s. nejsou prozatímními, nýbrž konečnými a nemohou býti odvolány později nastoupivším zákonným zástupcem.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, R II 19/26.)

V žalobě na svého nezletilého syna o neplatnost závěti uvedl sice žalobce, že žaluje svého syna, »zastoupeného opatrovníkem«, nenavrhl však, by mu byl ustanoven opatrovník. P r o c e s n í s o u d ustanovil žalovanému opatrovníkem Dra D-a. Usnesením, o něž tu jde, sprostil soud prvě stolice k návrhu žalobce Dra D-a úřadu opatrovníka a prohlásil řízení ve sporu zmatečným, počínajíc ustanovením Dra D-a opatrovníkem. D ů v o d y: Žalovaný jest nezletilcem a proto měla býti doručena žaloba jeho zákonnému zástupci. Žaloba jest však podána otcem žalovaného a proto nemohla býti doručena otcovskému opatrovníku, nýbrž opatrovníku kolisnímu. Avšak tento opatrovník měl býti ustanoven poručenským soudem, což plyne zřejmě z ustanovení Šu 280 obč. zák. a z ustanovení Šu 6 a 9 c. ř. s. Měl tedy býti žalobce ve smyslu tohoto ustanovení vyzván, by oznámil, kdo jest opatrovníkem žalovaného k projednání pozůstalosti, zejména když se jednalo o otázku pozůstalostního řízení, neboť v tomto sporu mohl zastupovati žalovaného jen opatrovník, který mu byl zřízen pro projednání pozůstalosti. Proto nebyl procesní soud oprávněn zříditi žalovanému opatrovníka a tento opatrovník, kterého ustanovil procesní soud, Dr. D., nebyl oprávněn žalovaného zastupovati a proto řízení od ustanovení opatrovníkem žalovaného Dra D-a jest zmatečným. R e k u r s n í s o u d zamítl žalobcův návrh, by byl Dr. D. sprostěn z úřadu opatrovníka nezl. žalovaného a by řízení bylo prohlášeno zmatečným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o to, zda procesní soud právem zřídil podle Šu 8 c. ř. s. opatrovníka nezl. žalovanému. K otázce té jest v souhlasu s rekursním sou-